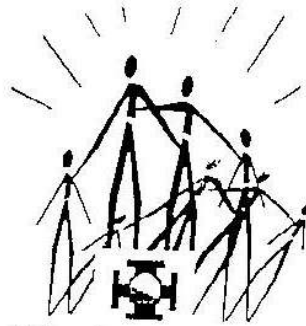

VVK

Vrienden van Kankala

Tél. Congo : 0243 81 603 65 12

NIEUWSBRIEF

Kankala-Kananga-Congo
Project voor straatkinderen

*Appie Van Wees
Mija Durwaal-Dammans*

Jaar 2007 N° 20

Beste Vrienden!

Daar zijn we terug!! Het heeft wel een tijdje geduurd, maar nu is het dan zo ver. Verwonder U niet, ik schrijf U deze brief **vanuit Heusden, België.**

Ja, de kinderen ontvingen me zeer goed bij mijn terugkeer te Kananga, eind januari, vooral bij de meisjes. Ik was terug thuis! Niet alleen naar Kankala toe, hoor! Beter gezegd naar het geheel toe, waar ik woon en werk

... En hoe komt het nu dat ik u hier schrijf vanuit Heusden?

Begin mei kreeg ik met 'n flebitis te doen. Daar staat minstens vier weken rust op! Het werden er dan zes! Terug op mijn werk te Kankala werd ik niet goed aan mijn hoofd, dat ging voorbij en kwam weer terug. De Spaanse dokter in Kananga, de broer dokter van Miya en anderen raadden me aan om terug naar België te keren voor een serieus medisch onderzoek. Zodoende verbleef ik 5 dagen in het UZA te Antwerpen. Tot nog toe is het voor de dokter een "niet verklaarbare infectie" geweest. God zij dank!! Laten we het daarop houden. Nu heb ik lang genoeg over mezelf gepraat. Neemt U me niet kwalijk! Einde maand juli terug in Kananga? De wonderen zijn de wereld nog niet uit.

Pech ... of waarom jullie niet vroeger een nieuwsbrief kregen.

Het was niet alleen de computer die niet meer werkte vanaf begin februari, maar

ook

de fotokopieermachine. **De computer raakte niet meer aan de praat**, volledig kapot, alle opgeslagen gegevens geblokkeerd! Half juni beschikten we over een nieuwe een laatste model van Toshiba met heel veel snuffjes, **wat gaat de technologie vlug vooruit! ... maar hier blijft men leven in lemen hutten en heeft een stad van ongeveer één miljoen mensen geen watervoorziening !!!** De stroom van de generatoren was de schuldige (nu moeten we eerst een elektrische kookplaat aanzetten, om een kopie te maken...). Appie

De positieve kant van mijn ziek zijn

Door de flebitis en de verplichte rust was ik meer aanwezig bij de dagelijkse ochtend bespreking van de directie en maakte ik half mei het gereedmaken van **een maandelijks voedseldis-tributie mee**, voor Kankala-dorp en de meisjes in Kananga 2.

Wat een circus ! Daarbij het geblaf van drie honden ! 's Morgens doen zij altijd hun uiterste best om elkaar te overblaffen.

In onze woonkamer werd al het nodige apart gelegd, dat daar in twee dubbele kasten en in een kleine bergruimte onder een trap ligt opgeslagen.

Maïs- en maniok meel, gedroogde vis en rupsen liggen in een ruimte tussen schrijnwerkerij en Mitangu. Al het benodigde vandaar, werd buiten voor de keuken opgetast.

Een lege plastic doos van (900 gr) margarine is de maat voor het aftellen van vastgestelde hoeveelheden bloem, maïs en maniok, soja, rijst, suiker, zout en gedroogde visjes en rupsen... Kunnen jullie het zich voorstellen dat de dag van de verdeling, dat we zo een doos 812 keer moeten vullen voor de maniokbloem, 949 voor de maïs, 47 soja, 336 visjes, 60 rupsen, 52 rijst, 24 suiker, 25 melk, 14 zout, dus **1464 dozen** gevuld ...en dan nog 784 stuks gedroogde vis tellen !!!

Jaja ... we hebben 6 zulke dozen ..., dus 6 man aan het werk, bestuur en mamu's.

Meer melk bij de meisjes als voor de jongens, vanwege de kleintjes.

En verder nog ...

Zes bidons van 20 liter worden aan de deur gevuld per fles van 0,75l, met palmolie. Daartoe worden de vrouwen uitgenodigd, die daarin handelen ,op de markt, om met hun olie naar Tshiela te komen.

50 pillen voor zaklampen, 60 doosjes lucifers, 110 staven waszeep, 13 liters creoline, 10 liters petroleum, 110 scheermesjes, om het haar af te scheren of in te korten en de gebruikelijke huis medicijnen.

En speciaal voor bij de 29 meisjes: Omo, baby poeder en baby zeep, 10 rollen WC papier, 4 grote zakken houtskool (de jongens stoken met brandhout!).

De meisjes kregen ook nog 2 grote Inox schalen en 3 plastic emmers.

Voor de huid- verzorging koken ze een mengsel van:

1parfum, 1fles blanke olie, 2 kaarsen, 2 stukjes baby zeep en 2 citroenen, dan bekomen ze een soort melk tegen uitdrogen van de huid.

De meisjes kregen aan huishoudgeld 11.600 FC, de jongens 29 000FC.

Maandelijks voor een totale som van iets meer dan € 2.000,-.

Dit alles voor meer dan 120 kinderen.

Dat komt van U, beste Vrienden! Dan spreek ik nog niet van Gods Zegen, dank zij Uw goede intenties!

Appie .

Pasen vieren in de "Village des Jeunes Kankala".

Met Pasen verbleef ik reeds drie maanden te Kananga. De grootste gewenning, die wel twee maanden duurde, was achter de rug.

In de vooravond van Pasen kwam de helft van de meisjes, die in Kananga 2 wonen, al toe te Kankala. Ze logeerden in het gebouw Ama, het verlengde van de Polyvalente zaal, daar waar ik mijn kamer heb. Het was me een genade Gods!

's Morgens, in alle vroegte, werden de anderen gebracht. Na de mooie Mis- viering brachten ze de dag verder door rond de Ama. Ze hadden veel bekijks van de jongens. Maar naar etenstijd toe werd het rustig! Eenieder moest immers op zijn plek zijn om te eten.

Wij van het personeel hebben binnen in het salon gegeten. De Zusters konden die dag niet aanwezig zijn, daarom werd voor deze oplossing gekozen, 'n goede!

Dan begon het te regenen, wat zeg ik, te hozen! Buffalo reed met de eerste groep meisjes en één van hun moeders, terug naar huis, naar Kananga 2. Na die zware regenbui vervoerde hij de tweede groep.

Het bestuur had gekookt voor 150 man, kinderen en personeel, Het was een zeer mooie dag!

Hoog bezoek in Kankala

De 30ste mei kwam **onze bisschop Madila** Marcel voor een officieel bezoek naar Kankala-dorp. Bij deze gelegenheid werd **het Vormsel** toegediend aan 10 jongens en 8 meisjes van Kankala. Als de bisschop het lied van de heilige Geest inzette, het Kankala koor samen met de

aanwezig en het van hem overnamen en de bisschop de kinderen een voor een de handen oplegde was ik zeer aangedaan. Van alles ging er door mijn hoofd: Gods goedheid, het welzijn van de kinderen, nu en naar de toekomst toe, uitkomst naar alle problemen die ons bezig houden, allen die dit feest mogelijk maakten, en nog! Een onderdompeling in Zijn aanwezigheid?! God, zó nabij!

Onze kinderen, meer dan honderd, waren allen in het nieuw gestoken: pantalon, bermuda, rok, alles in donker blauw, daarbij een witte polo. De vormelingen droegen schoenen en de anderen slippers. Zéér netjes! Dat had U moeten zien. Na het feest moesten ze alles terug afgeven, opdat ze deze kleren kunnen gebruiken voor het nieuwe schooljaar '07-'08.

Dat wisten ze reeds, hoor! Na de Mis droegen de kinderen enkele stukjes op, en boden de bisschop een cadeau aan: de meisjes een boeket groenten van hun moestuin en de jongens een zeer mooi houten kistje. Daarin lag op een mooi kleedje, het cadeau van het personeel: de Bijbel in groot formaat, in het tshiluba. Het eten smaakte heel lekker en de sfeer was zeer goed. Het was weer een dag om niet te vergeten.

Appie

Een bedenking

Abbé Pierre: 'Monument van Barmhartigheid'

Op een zondag, Henri was nog geen tien jaar, werd hij gestraft en mocht hij niet mee op bezoek naar zijn neefjes. Wanneer zijn broers 's avonds vertelden over de pret die ze beleefd hadden bij het spelen in de namiddag, antwoordde Henri: 'Wat wil je dat het mij iets zou doen? Ik was er niet bij!' 'Toen', zei hij, 'zag ik het gezicht van mijn vader vertrekken. Hij nam me terzijde en zei me: Maar Henri, en de anderen? Tellen die dan voor u niet mee?' Deze zin, die hij nooit vergeten is, ligt aan de basis van zijn verwoede strijd tegen elke vorm van egoïsme, tegen dat van hemzelf en dat van anderen.

De filosofie van Abbé Pierre is voor de Emmaüs-beweging 'méér dan maar de filosofie van één persoon, het is een dagelijks leven. Een filosofie zonder de realiteit van een dagelijks leven stelt niets voor. Andersom trouwens ook niet.'

Chers Amis,

Voilà un bon petit bout de temps que vous n'avez pas de nouvelles de nous. Cause ? L'ordinateur qui a succombé à cause de nos groupes électrogènes.

Cependant nous ne nous sommes pas reposés ... bien au contraire !

* Vu le nombre grandissant d'enfants dans les rues de la ville et sachant que les autorités allaient faire des rafles pour mettre les enfants en prison ou les déporter vers une autre province, comme cela s'est fait à Kinshasa, ensemble avec l'Unicef et la Monuc (Mission UNO Congo), nous avons décidé de lancer une grande "**Campagne de Sensibilisation**" pour la ville de Kananga, l'exécution, soutenu par l'Unicef, nous en a été confié.

Pendant 15 semaines, dans **15 quartiers** les plus démunis de la ville; Nous avons travaillé via les paroisses et le temple protestant. Avec **4 équipes** de trois personnes, nous avons donné **60 conférences** avec comme thèmes: **Droit de l'enfant; Education et scolarisation; Santé et nutrition; Droits des femmes.** Tout ceci introduit par **une émission radio hebdomadaire** de 30', le vendredi à 20h pour prévenir les paroisses et la population.

28 530 personnes nous ont écouté pendant les cultes de 10 à 30 minutes.

3 956 ont suivi nos conférences de 2h30 à 4 h.

et ceci avec beaucoup d'attention, de vives discussions, des questions et des suggestions et une demande générale de continuer à conscientiser les jeunes dans les écoles, les jeunes couples en âge de procréation, les familles avec des petits et grands enfants ... donc du pain sur la planche pour les prochains mois.

* Pour garantir la réinsertion en famille, nous avons soutenu pour l'année scolaire 2006-2007,

350 enfants, 268 garçons et 82 filles pour leur scolarisation dans 61 écoles de la ville: frais de minerval, de matériel scolaire et pour les plus démunis, l'uniforme.

Aujourd'hui ils nous amènent leur bulletin et les plus grands leur certificat.

* Pour sécuriser les enfants réinsérés, nous avons accordé une assistance en "Activités Génératrices de Revenus" - **AGR - à 61 familles qui gardent et éduquent 245 enfants, 158 garçons et 87 filles**, afin que ces enfants à cause de la pauvreté, de la faim ne partent pas dans les rues.

Chers Amis, voilà nos nouvelles expériences de ces derniers mois, nous avons appris énormément et les instances de la ville ont annulé leur décision et demandent la collaboration.

Pour nos enfants hébergés voilà le temps des vacances, 59 sur les 110 sont partis dans des familles d'accueil, les autres vont participer à des camps de mouvements de jeunesse, nos handicapés passent des jours paisibles au Village ou à la maison des filles.

Chers Amis, tout ceci n'est possible que grâce à Vous, que puis-je dire d'autre que MERCI mille fois.

A se revoir au printemps prochain !

Miya

Chers amis

Je vous écris d'un hôpital à Anvers, Belgique.

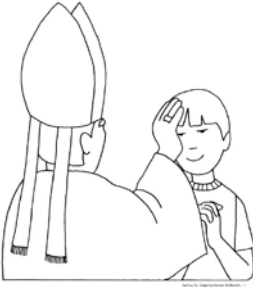
Heureusement ce n'est pas du tout grave, les résultats des examens le montrent. Merci, Seigneur!! J'avais mal à la tête, d'une qualité pas normale! J'avais juste terminé un repos de six semaines par une phlébite. Un docteur en Belgique, un frère de Mme Miya, prescrivait les médicaments à prendre et nous conseillait que je devrais rentrer en Belgique pour un examen médical approprié, aussi vu mon âge.

Oui, les enfants m'ont très bien reçu, accueilli, surtout chez les filles. J'étais de retour chez moi. Ce n'est pas seulement envers Kankala, mais mieux dit, envers l'ensemble où j'habite. Je ne le comprends pas, mais j'avais attrapé la phlébite. C'est Mme Miya qui me soignait et c'est elle qui l'avait aperçu quand j'avais mis ma jambe sur la table de salon. Elle s'y connaît en tout! Son frère médecin y intervenait également. Pendant ce laps de temps, avec l'aide de Miya, j'ai pu arranger les remerciements à nos bienfaiteurs-trices. Tout un travail fait, grâce à une phlébite!

Le 30 mai notre **évêque Madila** Marcel a confirmé, chez nous au Village, 18 enfants de Kankala (8 garçons + 10 filles). C'était aussi **sa première visite officielle!** J'étais fort touché au moment de la Confirmation, quand l'évêque entonnait la chanson du Saint Esprit, en commençant à mettre ses mains au-dessus des têtes des enfants, un à un.

Pour moi très impressionnant, Dieu si proche, une réalité! Que ces jeunes augmentent en foi et en servant leurs frères et sœurs, devenant de plus en plus des vrais soldats de J. Christ.

En dehors du personnel et des invités présents, nos enfants, une centaine, étaient tous nouvellement habillés: pantalon, bermuda, robe, tout en couleur bleu foncé, avec un polo blanc et tous bien chaussés c.v.d. les confirmands en chaussure, les autres en babouche. Très chic!!! Tous cela ils, elles ont dû remettre après la fête, pour bien garder cela

jusqu'à l'année scolaire '07-'08.

Après la messe les enfants jouaient, sous les arbres, quelques pièces de théâtre, suivies par la remise de leurs cadeaux à l'évêque. Les filles donnaient une variété de légumes de leur potager et les garçons une très belle pièce d'ébénisterie, un cassette. Là-dedans se trouvait le cadeau du personnel: la Bible en grand format, dans la langue tshiluba, sur un beau tapis. La journée se terminait par un très bon repas: pour les enfants dans les pavillons respectifs, pour l'évêque et une trentaine de personnes, bien animé, dans une salle y toute proche.

C'était une journée à ne pas oublier.

Heusden 6-7-07

J'avais débuté cette lettre, en écrivant à l'hôpital. Chez nous, à Heusden, je me sens en bonne santé. Mon voyage de retour est fixé à la fin de ce mois.

Appie

Eén van onze realisaties...

Al hebben we jullie deze maanden geen nieuws kunnen bezorgen....

We hebben sinds januari 2007 hard gewerkt !!!

“CAMPAGNE de SENSIBILISATION” rond het thema : straatkind.

Door al de moeilijkheden die ons in 2006 troffen, was de ploeg totaal ontmoedigd, er moest iets gebeuren om verder inzet te bewerken... augustus 2006.

Bij een bezoek van de baas van de Unicef, hadden we een

gesprek over onze situatie en hoe de bestuursploeg al die onzekerheden moest verwerken, gingen ze hen Kankala afnemen ? Hij sprak ons moe d in en beloofde hulp als we een goed project opmaakten.

Dus Martine en Miya (*Gerard en Rémy deden het dagelijks werk verder*) maar nadenken en starten met de opmaak van het project. Na 2 dagen hadden we een klad, we legde het hem voor, hij gaf raad en uitleg, herwerken met een globaal en verder specifieke objectieven. Vier dagen, bijna dag en nacht werkten we ... na bespreking met de anderen van het bestuur konden we hem een definitief project voorleggen.

Na 3 dagen werd het hier goedgekeurd en naar Kinshasa gestuurd om goedkeuring, het antwoord kwam in september en de financiering in november. Nu maar zien hoe alles in praktijk om te zetten, want bij zulke organisaties bestaan geen kleine projecten ... ondanks onze zekerheid dat dit project broodnodig was voor de stad, was onze angst : gaan we het aankunnen ?

Het project had 3 vleugels :

- **Bewustmaking in 15 wijken van de 5 gemeenten in de stad.**
- **Steun aan 300 straatkinderen die terug in familie leven.**
- **60 families helpen hun kinderen opvoeden en thuis te houden door “activités génératrices de revenus”, kleine terugbetaalbare microkredieten toe te kennen.**

Dit alles moest verwezenlijkt worden in 6 maanden: december 2006 tot mei 2007.

In juni 2007, evaluatie.

Daar we reeds het akkoord hadden, **zijn we eerst begonnen aan de 2de vleugel :**

In september 2006, hulp aan de kinderen voor scholing, die werking doen we al jaren en dit konden we heel goed aan.

Dit schooljaar, 2006-2007, hebben we 350 kinderen, 268 jongens en 82 meisjes bijgestaan met schoolgeld, schoolgerief en een kleine groep (de armste) met uniform.

In januari 2007, begonnen we aan **vleugel 1, bewustmaking van de bevolking.**

Dit konden we niet alléén aan, we gingen hulp zoeken... die vonden we bij Mpokolo wa Moyo van P. Ivo zij gaven 4 mensen, 2 mensen uit het onderwijs, 3 dames uit de ziekenzorg en het hospitaal van de protestantse kerk Tshikaji, en 6 van Kankala.

Na 5 vergaderingen van voorbereiding (wat, waar en hoe?) en het opmaken van de teksten rond de 4 thema's konden we starten, in 14 parochies en een protestantse tempel.

Elke vrijdagavond, om 20 u hadden we een radio uitzending over één thema en kondigden we de activiteiten van de zondag aan.

De bewustmaking had dus plaats op de zondagen in de 15 parochies van de stad.

Vier groepjes van drie personen behandelden, in vier verschillende kerken, na de Misviering, duidelijk aangekondigd, voor, tijdens en na de Mis, een van de volgende onderwerpen:

gezondheid, rechten van het kind, rechten van de vrouw, opvoeding en scholing.

Iedere parochie kreeg deze vier verschillende voordrachten.

Nu weten we dat :

** 28 530 mensen ons beluisterden tussen 15' en 30' in de kerken;*

** dat nadien in de zalen 3 956 mensen gedurende 2u30 à 4 uur na onze voordrachten luisterden, met grote aandacht, vele vragen en suggesties.*

Met aandrang vragen ze ons van dit werk verder te doen: voor de jeugd in de scholen, voor de jonge koppels, voor de gezinnen met kleine en grote kinderen,... dus nog werk in het vooruitzicht !

Kankala besliste nu al van onze radio uitzendingen elke vrijdag verder te zetten om het contact te houden.

Ook aan vleugel 3 werd hard gewerkt :

60 gezinnen helpen hun kinderen te voeden en op te voeden, zodat ze niet op straat terecht komen, door hen de mogelijkheid te geven van kleine handel te doen met de start van een microkrediet, niet in geld maar in natura. Elkeen kon kiezen wat zij of hij wil maken en verkopen, enz ...

Vandaag kunnen we ook zeggen dat we daar in geslaagd zijn:

** 63 gezinnen kregen die hulp*

** 245 kinderen, 158 jongens en 87 meisjes zijn daardoor veilig geborgen bij hun ouders*

Ook dit blijven we verder doen. We waren de eerste in Kananga die zo een activiteit op gestart hebben, eind 2004. Het levert echt resultaten op. De bazen van de Unicef waren hier deze week en bezochten 2 van onze families, ze waren onder de indruk van de impact van die werking op het gezin.

Miya

De grote vraag: wanneer komt Miya terug?

Voorlopig wil ze de mensen ginder nog wat meer begeleiden in hun werk. Daarna komt ze graag terug om te zien hoe het hier bij ons gesteld is. Volgende lente??

Een mooi verhaal...

De 13de mei kwam er 'n vrouw toe, tegen de avond, te Kankala –dorp, **die haar kind zocht**: Kayolo André.

Ze kwam lopend van Tshikula, zestig km, met 'n baby op haar rug. Eerst was ze in de stad, bij Mpokolo wa Moyo (Bron van Leven) geweest, dus van bij Pater Ivo.

Van daar hadden ze haar doorgestuurd naar Kankala, “misschien is hij daar!” Ze had op de radio, de vrijdag avond uitzending van de “sensibilisatie” gevolgd, wat haar zeer aansprak. Er werd verteld dat de opvoeding van kinderen meer verzekerd was in een goed gezin, dan in een instelling als Kankala, Mpokolo of anderszins daarop gelijkend.

Ze is **gescheiden van haar man**, die met zijn moeder woont. De vader, oud en ziek, de moeder nog ouder en meer en meer blind! **De jongen was toegewezen aan de vader!**

André kwam niet meer aan zijn trekken en **vertrok**. Gelukkig kwam hij in Kankala terecht. Een zeer intelligente en propere jongen. Zo klein als hij is las hij zondags vlekkeloos het epistel voor in de Mis.

De vader stond zijn ex-vrouw nu toe de jongen bij haar te nemen en ze mocht zijn broers niet verwittigen, want die zouden het haar afnemen!

Ze heeft nog kinderen en die zitten allen op school, zelfs op het middelbaar. Ze wilde niet dat haar André het schooljaar op de dorpsschool van Kankala zou afmaken. “Daar zorg ik voor, dat komt in orde! **Ik wil samen met hem in Tshikula**

toekomen.” Miya nam hen beiden de zondag na de Mis mee (de jongen traande!) en zette ze af op een kruispunt in de stad (gelukkig had Miya iets aan geld bij haar),

waar ze de bus konden nemen om naar Tshikula terug te gaan.

'n **Klein wonder, niet?** of hoe je het zien wilt. Het is voor ons en personeel een hele aanmoediging! Dat er ook zulke ouders van straatkinderen zijn.

UW steun is van harte welkom! Merci pour votre aide !

Om te storten ... pour un versement ...

1. Als U geen fiscaal attest wenst stort dan:

Sans attestation fiscale:

op Rek. Nr. 457-5178851-27 “Vrienden van Kankala
Kapelstraat 73 3550 HEUSDEN-ZOLDER
Vermelding: Appie (of) Miya - Kankala-Congo

2. Indien U een fiscaal attest wenst stort dan: (minimum 30 €per jaar)

Avec attestation fiscale (minimum 30€par an):

op Rek. Nr. 000-0901974-68
Scheut – Ontwikkelingssamenwerking V Z W
Ninoofsesteenweg, 548 – 1070 Brussel
Vermelding:
02.243.023: V.J.K.- Kananga-RDC-

3. Onze Nederlandse vrienden kunnen storten op:

Zusters van de Choorstraat – Vrienden van Kankala
INZ. Projecten- Giro Nr – 4199741
Vermelding: Appie V.W. / Kankala-Kananga

**Met dank vanwege de werkgroep “Vrienden van Kankala”,
Avec tous nos remerciements, l’équipe “Amis de Kankala”,**

Frans Dens, Frans Wellemans, Richard Vanslembrouck, Harry Moolenaars,
Zr.Birgit, Zr. Roza, Theo Nederstigt , Paul Mevis, Fons Steenberghs, Guido
Grootaert, André Thys, Albert Torbeyns, Mia Vandenbempt, Ingrid
Maervoet, Annie Princen, Marc Ceyskens, Emiel en Monique Van Zulpere,
Miya Durwael-Dammans en Appie Van Wees.

*Onze speciale dank gaat naar de organisaties en de stille werkers achter de
schermen, de vele weldoeners, de vrienden en kennissen die ons werk
steunen en mogelijk maken;*

*Un grand merci à toutes les organisations, les donateurs et les amis qui
nous aident et rendent possible notre engagement envers ces enfants
défavorisés.*